

Satyam Shivam Sundaram #14 deel 2
Kernwapens en een laf hart.
13 November 1987 PM in Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

De regering van de V.S. verklaart trots dat zij het land van de vrije mensen zijn en het thuis van de moedigen en daarbij wijzen ze op hun grondwettelijke beschermingen van fundamentele rechten. Tegelijkertijd verdraaien en breken ze de eigen wetten om u te vervolgen – u die vrijheid en waarheid belichaamt. Het ziet ernaar uit dat de politici altijd de grootste leugens verkondigen met de meeste stemverheffing. De ergste tirannen praten het meest over vrede en vrijheid. Wilt u hierop commentaar geven?

Prem Niren, je vraag behelst vele vragen, veel suggesties van enorm belang. Ik wil er stap voor stap op ingaan, en je daarbij het totale zicht geven op de situatie die er bestaat in de Verenigde Staten van Amerika. En wat ik ga zeggen, geldt niet alleen voor de Verenigde Staten van Amerika. Het is min of meer ook waar voor iedere natie die overheerst wordt door de listige, knappe en achterbakse politici.

...

Prem Niren, wat mij en mijn mensen in Amerika is overkomen, moet een historisch feit worden, dat zowel de religies als de politici aan de kaak stelt, met al hun valse praat en grote woorden.

Niren zelf is een van mijn advocaten geweest. In feite was hij mijn voornaamste advocaat, omdat hij mijn sannyasin was en alle overige advocaten door hem werden gekozen. Hij was de coördinator. De anderen werden betaald, alleen hij deed het werk uit liefde. Je kunt je niet verlaten op de betaalde mensen omdat geld hun belang is. Ze hebben er lak aan wat waar en wat onwaar is.

Ten tweede kun je nooit zeker zijn van hun eigen vooroordelen ... waarvan ik me bewust werd door er drie dagen lang stilzwijgend bij te zitten in Noord-Carolina. Ze drongen er allemaal op aan dat ik geen woord zou zeggen. Ze waren bang dat als ik iets zei de zaak te lang zou duren, te ingewikkeld zou worden, en dat ik me laatdunkend over de rechtbank zou uitlaten wat de zaken gecompliceerd zou maken.

Ze stonden erop aan dat ik me volkomen stil zou houden. Dus genoot ik drie dagen lang van volslagen stilte, van observeren, gadeslaan wat die advocaten deden. En het eerste wat me opviel was dat, hoewel ze voor mij opkwamen, hun hart bij de Amerikaanse regering lag. Hoewel ze voor mij vochten was hun conditionering voor de christelijke kerk, dus diep vanbinnen stonden ze niet aan mijn kant. Behalve voor Niren, kon ik niet voor wie van de advocaten dan ook voelen ... en zij waren de beste advocaten van Amerika.

Een man mag dan wel advocaat of rechter zijn, dat doet er niet toe; hij blijft een mens met de hele onbewuste conditionering. Zelfs zij... als christenen, als Amerikanen... konden mijn benadering van levensproblemen niet accepteren. Daar kwam nog bij dat ik een niet-Amerikaan was, een niet-blanke, tegen wie ze intens bevooroordeeld zijn. Omdat ze behoorlijk betaald werden waren ze bereid ... maar ze waren gewoon betaalde krachten, in dienst, en ik kon merken dat hun argumenten halfslachtig waren, alsof ze diep vanbinnen wilden dat ik vervolgd zou worden, dat ik beboet zou worden, dat ik naar de gevangenis zou gaan. Behalve bij Niren kon ik geen oprechtheid en eerlijkheid voelen bij wie van die advocaten dan ook.

Er deed zich een situatie voor toen één van de beste ... Peter Schey, die hoofd van de faculteit der rechtsgeleerdheid is bij de Universiteit van Californië ...Niren moet zijn student geweest zijn, vandaar dat hij hem had aangesteld. Hij was een van de beste experts, geen twijfel aan. Maar op een bepaald punt kwam Niren haastig naar me toe in de gevangenis en zei: 'Peter Schey schijnt ziek te zijn. Er zijn een paar dingen die hij niet wil zeggen zolang hij onder ede staat, dus wat moeten we doen?' Ik zei: 'Geen probleem. In plaats van Peter Schey ga jij gewoon naar de getuigenbank. Alleen jij kunt de vooroordelen van christenen het hoofd bieden.'

Prachtig werk van Niren.

Hij haalde Peter Schey er in zijn getuigenis bij op een indirecte manier. Peter Schey zei... en toen herhaalde hij de hele zaak waarvan verondersteld werd dat die door Peter Schey zou worden verteld. Ik zat naast Peter Schey en ik kon zien dat hij naar beneden keek, bang dat deze man hem erbij haalde. Ik kon zijn gespleten persoonlijkheid zien. Omwille van geld konden ze niet weigeren, maar alleen voor geld konden ze ook niet tegen hun vooroordelen ingaan. Het was een eigenaardige ervaring.

Een van onze advocaten, Jack Ransom, vertelde dit tegen Niren. Niren bracht mij op de hoogte: 'We strijden een verloren strijd, want de mensen van wie we afhankelijk zijn zoals Jack Ransom – een topadvocaat – heeft me gezegd "we kunnen ons niet zo totaal inzetten als wanneer we voor een Amerikaan hadden gestreden, want Osho gaat naar India. Wij moeten in Amerika leven en we kunnen deze magistraten en rechters niet irriteren, omdat we voortdurend op de rechtbank tegenover hen staan. Dit is niet onze laatste zaak.'"

Niren werd weer aan het wankelen gebracht: Als onze advocaten zeggen dat ze alleen maar tot hier en niet verder willen gaan, dat ze de magistraat niet kunnen irriteren, dat ze de rechter niet kunnen irriteren ... zelfs als hij illegaal bezig is, tegen de grondwet in ... En dat is wat er uiteindelijk is gebeurd. Ze deden alles tegen hun eigen grondwet in, tegen hun eigen wet.

Nog onlangs heeft Barkha me ingelicht. Zij was een belangrijke sannyasin in de commune ... Ze stond aan het hoofd van de commune politie. Omdat de commune een stad geworden was, ingelijfd was als een stad, wilde de regering dat de stad een magistraat had, een politieafdeling. Wij wilden geen niet-sannyasins in de commune, omdat zij zich vreemd zouden voelen en onze mensen ook een vreemd gevoel zouden hebben. Dus was de enige manier om onze mensen als politieagenten, als magistraat te trainen. Vandaar dat één vrouw de magistraat was. Sangeet is hier, zij was de stadsadvocaat. En Barkha is hier, zij was het hoofd van de politie in de stad.

Op de dag van mijn arrestatie toen ik op alle televisiestations van Amerika te zien was, belde het hoofd van politie van Oregon naar Barkha. Barkha werkte onder hem als hoofd van politie van de stad Rajneeshpuram. Hij belde op om haar te vertellen dat dit volslagen onwettig was: je kunt niet iemand arresteren zonder een arrestatiebevel.

En zelfs als je iemand in hechtenis moet nemen in speciale gevallen wanneer het bevel nog niet is aangekomen, maar als je gezegd is dat je het moet doen, dan kun je de persoon in kwestie geen handboeien en kettingen aandoen, omdat hij nog niet door de magistraat als crimineel is aangemerkt.

Maar dat is wat zij deden. En het hoofd van politie zei: 'Ik voel me zo beroerd en ik vind het naar dat ze Osho hebben gearresteerd met twaalf geladen geweren, en dat ze geen arrestatiebevel hebben laten zien, dat ze zelfs niet verbaal hebben aangetoond wat de oorzaak van de arrestatie was.'

Toen hij de dag daarop zag dat ik naar een andere gevangenis was overgebracht en dat ik van de vliegtuigtrap afkwam met handboeien om, ketenen aan mijn handen en voeten, met nog een ketting om mijn middel waaraan de handboeien ook waren bevestigd -ik kon nog geen vlieg van mijn hoofd weggagen- zei hij: 'Het is absoluut nog nooit voorgekomen. Een man tegen wie geen arrestatiebevel is ingebracht, een man die geen kwaad gedaan heeft ...' Drie dagen lang kon de regeringsadvocaat geen enkele zaak tegen mij bewijzen, en hij accepteerde bij zijn samenvattende verklaring dat "we zijn niet in staat geweest ook maar een enkel bewijs tegen Osho in te brengen."

Niettemin was de manier waarop ze zich gedroegen gewoon alleen om te vernederen. Maar ik ben niet te vernederen en dat voelden ze wel. Zelfs de gevangenbewaarders zeiden tegen me: 'Ze doen er alles aan om u te vernederen... maar het is vreemd, we zien helemaal geen vernedering. U neemt het allemaal zo luchtigjes op en zo rustig en vredig alsof u dit uw hele leven al gedaan hebt.'

Ik zei: 'Wie weet, misschien wel in de toekomst. Dus ik ben aan het oefenen, want je weet nooit wat de dag van morgen brengt – dit is misschien mijn hele levensstijl voor de toekomst, en ik laat me nooit een enkel leermoment ontgaan.'

Volgens alle psychoanalytische scholen lijden politici aan een minderwaardigheidscomplex. Eigenlijk zal een man die niet aan een minderwaardigheidscomplex lijdt, niet proberen wie dan ook te overheersen. Alleen de poging om te overheersen is enkel om jezelf ervan te overtuigen dat "ik ben niet minder waard, ik ben meer waard dan degenen die

ik regeer, die ik overheers.” Het is vreemd dat jullie presidenten, jullie premiers allemaal psychologisch ziek zijn. Ze zitten vol jaloezie en wedijver.

De commune werd onderwerp van hun jaloezie, omdat de commune leefde volgens mijn ideologie. Ik ben tegen armoede, vandaar dat niemand in de commune arm was en evenmin was er iemand rijk. Er was geen enkele bedelaar, en de commune zelf was prettig welgesteld. Hij had zijn eigen luchthaven, zijn eigen vier vliegtuigen, honderden auto's, en honderd bussen – vooral voor de festivals als er mensen van overal ter wereld kwamen.

Op festivals kon de bevolking van de commune, slechts vijfduizend, doorgaans oplopen tot twintigduizend. We waren ingericht voor twintigduizend mensen. We schiepen een nieuw soort tenten met airconditioning, die centraal te verwarmen zijn, die het hele jaar door gebruikt kunnen worden, of het nu heet of koud is, of dat er sneeuw valt. Wij hadden die zelf uitgevonden. Ze konden in tien minuten worden opgevouwen en ze konden in tien minuten ook weer worden opgezet. We bewaarden die tenten voor de vijftienduizend mensen die naar de festivals kwamen. De festivals waren precies zoals festivals behoren te zijn – twintig duizend mensen die gezamenlijk eten onder één dak, en onder het eten werd er gitaar gespeeld en er danste iemand en weer een ander speelde fluit. Dat was altijd mijn idee, dat de mensen zoveel festivals moeten beleven als mogelijk is. Hun leven zou één langgerekt feest moeten zijn.

Blijde mensen kan men niet vergeven – en de commune was een van de meest gelukkigste mensenmenigten die er ooit op aarde hebben bestaan. Je kon er niet eentje vinden die er belabberd aan toe was, ellende was gewoon weggestuurd naar andere Amerikaanse steden.

In vijf jaar was er geen enkel gevecht onder sannyasins... Heel Amerika, en vooral de politici werden jaloers. Dit is gevaarlijk, want als de mensen er meer en meer over te weten komen... En dat zou gaan gebeuren, omdat er elke dag vliegtuigen in de commune landden met televisieverslaggevers, allerlei soorten nieuwsmedia.

Een tijd lang leek het alsof Rajneeshpuram de hoofdstad van Amerika geworden was. Ik kwam vaker op de televisie dan de president van Amerika. Natuurlijk komt er dan jaloezie omhoog...

Ik was niet eens toerist. Want mijn toeristenvisum verliep over drie maanden; ik had verlenging aangevraagd. Ook die verlenging verliep weer over drie maanden, en toen vroeg ik om een permanent verblijf en het immigratiedepartement zat in de puree. De moeilijkheid was dat ze geen ja tegen me konden zeggen, omdat de regering hen onder druk zette, omdat de kerk hen onder druk zette: “Deze man moet niet in Amerika worden toegelaten.”

Ze konden geen ja zeggen en ze konden evenmin nee zeggen, want als ze nee hadden gezegd zou ik naar de rechter hebben kunnen stappen: op welke gronden kunnen ze nee tegen me zeggen? Ze hebben zes categorieën mensen die voor permanent verblijf in Amerika kunnen worden toegelaten. Ik voldeed aan vijf daarvan. Alleen aan één ervan kon ik niet voldoen, en dat was huwelijk. Maar in het ergste geval zou ik ook daaraan hebben kunnen voldoen. Dat leverde geen probleem op.

Ze konden geen nee zeggen, ze konden geen ja zeggen, dus zat ik daar vijf jaar lang zonder visum, zonder toestemming. Een man zonder visum die meer aandacht krijgt dan de president van een land creëert natuurlijk grote gewelddadigheid in deze minderwaardige wezens, die psychisch ziek zijn en bijkans achterlijk. Dan vergeten ze alle grondwetten en alle wetten die ze zelf gemaakt hebben.

Paddy toonde zijn

(Gelach) Ik moet opnieuw beginnen.

Paddy liet Sean zijn lievelingsschildpadje zien. “Wauw,” zei Sean, “Dat is echt een gave schildpad”.

“Misschien wel”, antwoordde Paddy, “maar hij is erg bijziend”.

“Bijziend?” vroeg Sean verbaasd. “Hoe kan jij dat weten?”

Paddy lachte en zei: “Hij is verliefd geworden op mijn oude helm.”

Politici zijn bijna net zoals de schildpad van Paddy - erg kortzichtig. De dag dat Amerika mij deporteerde zei ik tegen een paar van mijn vrienden die me op het vliegveld vaarwel kwamen zeggen: “Dit is het begin van hun ondergang.” Het bestaan heeft zijn eigen manier van functioneren, niet volgens menselijke stommiteiten. Na Socrates, wat gebeurde er toen met Griekenland? Het was de hoogste piek van bewustzijn ... maar op de dag dat ze Socrates

vergiftigden, hebben ze zichzelf vergiftigd. In deze vijftiende eeuw konden ze nooit meer een wereldmacht worden. Wat is er met Judea gebeurd dat Jezus gekruisigd heeft? Het is volslagen van de kaart verdwenen. Op de dag dat ze mij beboeten hebben zonder dat ik enige misdaad begaan heb, en mij gedwongen hebben om Amerika onmiddellijk te verlaten, waren zij er zich niet bewust van dat het bestaan rechtvaardiger is dan enig menselijk gerecht of enige menselijke grondwet kan zijn. Ik heb tegen mijn vrienden gezegd: "Als ik Amerika verlaat dan zul je gauw zien dat het als wereldmacht ten val komt." ... en dat is werkelijkheid geworden. Nu valt Amerika iedere dag in een greppel, en ik geef je op een briefje dat het nooit meer opnieuw de grootste economische macht zal zijn die het geweest is.

Het bestaan steunt zelfs een enkele onschuldige man tegen een heel land, tegen een hele regering, omdat het bestaan niet bang is voor jullie atoomraketten, jullie kernwapens. Het heeft overal lak aan behalve aan onschuld. De enige waarde in de ogen van het bestaan zijn de ogen van een wijze, uiterst onschuldig en gemystificeerd en wonderbaarlijk als ze zijn, dat voor één enkele wijze als Socrates of Jezus, het hele land kan worden weggevaagd, uitgewist uit de geschiedenis.

Sean en Paddy pakten een biertje in de pub toen Sean zei: "Ik heb gehoord dat je behoorlijke ruzie met je vrouw Maureen hebt gehad vannacht. Hoe heb je het vege lijf gered?"
"Oh", zei Paddy, "Ze kwam op handen en voeten naar me toe gekropen."
"Echt waar?" zei Sean. "Wat heeft ze gezegd?"
"Ze zei", antwoordde Paddy terwijl hij aan zijn bier nipte, "Kom onder het bed vandaan, lafaard."

Amerika heeft zich tegenover mij en mijn mensen gedragen als de grootst mogelijke lafaards. Als ze ook maar enig lef in hun donder hadden, hadden ze me voor hun senaat kunnen dagen en dan was ik bereid geweest om al hun vragen te beantwoorden en dan was ik bereid om al mijn denkbeelden te verdedigen. Dat zou waardig geweest zijn. Beter dan mij een gevangenis in te dwingen onder bedreiging van geladen geweren en me dan te proberen te vergiftigen. En omdat ze er niet in slaagden mij voor twintig of dertig jaar de gevangenis in te krijgen, kregen ze het voor elkaar een bom onder mijn stoel te plaatsen. Net vandaag heb ik het hele onderzoeksrapport ontvangen. Ik vroeg hen of ze hebben onderzocht hoe de bom de gevangenis is binnengekomen met al hun veiligheidsmaatregelen en hoe die uitgerekend onder mijn stoel kon zitten. Nu komt er een lang verhaal met zo veel tegenstrijdigheden en stomiteiten. In het rapport staat dat om vier uur, precies nadat het oordeel over mij was geveld door Leavy, de federale rechter, een anoniem telefoontje binnenkwam op het politiebureau, bij de gevangenis, en bij een televisiestation, dat er een bom geplaatst was onder een bepaalde stoel in de bezoekersruimte. En het rapport – het is van het politiebureau van Portland - vermeldt: "we hebben de hele plek doorzocht, we hebben de hele parterre geëvacueerd. Maar het was niet meer dan een dreiging, er is geen bom gevonden." Ik heb mijn juridische secretaris gevraagd hun te schrijven: "Als u de hele parterre geëvacueerd hebt, waarom bracht u mij dan naar die verdieping? U heeft iedereen van de parterre geëvacueerd en mij onmiddellijk daar naartoe gebracht."

Het eerste wat mij opviel was dat er niemand op de benedenverdieping was, waar doorgaans honderden mensen aan het werk waren. Ik vroeg aan de man die mij daar gebracht had: "Wat is er met al die mensen gebeurd – een vrije dag of zo?" Als er een bommelding was, dan hadden ze me zeker niet naar die parterre moeten brengen. Maar er was geen bom dreiging, en de parterre werd niet ontruimd vanwege de bommelding. Die werd ontruimd zodat als de bom onder mijn stoel ontplofte, er verder niemand geraakt zou worden. Toen ik het die man vroeg, zei hij: "Ik weet het niet. Misschien is het een ploegwisseling." Ik zei: "Ik weet wel iets van ploegwisselingen. De tweede ploeg zou hier moeten zijn, dan kan de eerste ploeg mensen pas vertrekken. Zo'n leegte kan er tussen beide niet gelaten worden." Hij werd een beetje bibberig en zei: "Ik weet helemaal niets af van wat er gebeurd is." En hij liet mij in de wachtkamer – precies de wachtkamer waar dat anonieme telefoontje op sloeg dat er onder een bepaalde stoel een bom lag, die zou exploderen om vijf voor zes. Dat hadden ze uitgerekend, dat de zaak minstens zoveel tijd zou kosten. Het hof zou niet voor vijven beslissen. En na de beslissing van het hof moest mijn boete worden geregistreerd en alleen als mijn boete was betaald zou ik weer naar de gevangenis terug mogen worden gebracht. Dus hadden ze het stipt uitgerekend ... om en nabij zessen zou ik terugkomen om mijn kleren op te halen.

Maar doordat er geen proces was ... De regering was niet tot een proces bereid, want ze wisten heel goed dat ze helemaal geen bewijs tegen me hadden. Ze hadden gezien dat dezelfde regeringsadvocaat die drie dagen lang gestreden had in het hof van Noord-Carolina zijn speech eindigde met: "We hebben geen enkel bewijs tegen hem." Wel, wat konden ze verder doen? Het was overduidelijk dat ze het zouden verliezen, als ze het op een proces lieten aankomen. En ze zeiden tegen mijn advocaten: "Een ding moet je goed bedenken, jullie kunnen de zaak wel winnen, maar het kan wel tien of twintig jaar duren, we kunnen het steeds weer uitstellen. Ten tweede moeten jullie bedenken dat de regering van de Verenigde Staten van Amerika niet zal worden verslagen door een enkel individu. Als jullie Osho's leven willen redden is het beter om het niet op een proces te laten aankomen." Zo komt het dat de zaak binnen twee minuten was afgehandeld en ik te vroeg bij de gevangenis aankwam...

In de wachtkamer waar ze mij mijn kleren terug zouden geven, was maar één man, en hij was zenuwachtig. Aan het formulier in zijn hand was te zien dat hij over zijn hele lijf trilde en ik vroeg hem: "Is er iets mis met je hand? ... of is er iets mis met het formulier?" Hij zei: "Neemt u op deze stoel plaats en wacht u alleen maar. Het kost me tien of vijftien minuten om de baas het formulier te laten ondertekenen' - wat een pertinente leugen was, omdat er geen plaats was op het formulier waar de handtekening van iemand anders nodig was. Het was een eenvoudig formulier waarop stond dat ik mijn kleren teruggekregen had. Enkel mijn handtekening was nodig. Toen hij naar buiten ging, de deur aan de buitenkant op slot deed, wees hij op de stoel waarop ik moest gaan zitten. Dat was dezelfde stoel waaronder de bom gevonden werd. Misschien was hij gaan vragen wat er nu gedaan moest worden, want hij was er misschien niet van op de hoogte hoe de beslissing van het hof was uitgevallen. Als ik werd vrijgelaten, dan was het niet nodig om de bom te laten ontploffen. Als ik berecht moest worden, dan was het beter om er op de eerste dag een eind aan te maken. Waarom onnodig jarenlang wachten op berechting en miljoenen dollars verspillen?"

Als je nu het politierapport bekijkt, is het volkomen duidelijk dat ze nu proberen er gewoon een gerucht van te maken. Maar als het een gerucht was, waarom hebben ze de gevangenis dan ontruimd? En als ze het gerucht hadden geloofd, en de gevangenis hadden ontruimd, dan zouden ze mij daar niet naar binnen hebben moeten brengen. Het is zo duidelijk ... Dus wat ze aan onderzoek gedaan hebben, is proberen te achterhalen wie er gebeld had. Ze hebben het district weten te bepalen waar het telefoontje vandaan gekomen was, maar in dat district zijn er veel mensen en veel telefoons. Daar liep de straat dood. Het onderzoek is gestopt. Hoe nu verder?

Zelfs een zeker geloof in een anoniem telefoontje was idioot, want de gevangenis was zo goed beveiligd. Het was misschien wel de modernste gevangenis in Amerika. Hij was pas drie maanden tevoren geopend toen ik er binnenkwam. Hij is toegerust met de laatste beveiligingsmiddelen.... deuren die alleen met afstandsbediening kunnen worden geopend; niemand kan ze met de hand opendoen. En er waren deuren achter deuren... voor zover ik me herinner, waren er drie deuren waardoor ze mij naar binnen lieten. Gewoon in de auto hadden ze de afstandsbediening, en de eerste deur ging open. De ingang was een solide stalen rol die omlaagging enkel om de auto de ruimte te geven om binnen te rijden. Dan was er een tweede deur, en de tweede deur ging pas open als de eerste deur omlaag gekomen was. Verder was er een derde deur, en de derde ging pas open als de tweede omlaag gekomen was. Dat was allemaal automatisch.

Het is volslagen onmogelijk dat er ook maar iemand die geen insider was naar binnen kon om een bom te plaatsen.

De Amerikaanse regering mag dan misschien nucleaire wapens hebben, maar ze heeft een erg laffe ziel. Ze konden geen enkel persoon ontdekken. Diezelfde dag dacht ik nog: "Hoe gaan deze mensen het voor elkaar boksen in de derde wereldoorlog met de Sovjet-Unie?" En nu wordt hun toestand met de dag slechter. Het is goed dat jullie eraan denken dat het niet Columbus was die als eerste Amerika ontdekte. Het is heel vaak ontdekt, en vervolgens werd er ontdekt dat het niet de moeite van het ontdekken waard was. Dan werd het doodgezwegen. In Turkije bestaat er een kaart van achthonderd jaar oud waar Amerika op staat, precies zoals je het op iedere andere kaart hebt. Dat was vierhonderd jaar voordat Columbus Amerika ontdekte – maar ook dat is niet erg oud. In de Mahabharata, een grote oorlog die plaats vond vijfduizend jaar geleden in India, was Arjuna de oorlogsheld, misschien wel de grootste boogschutter aller tijden. Hij trouwde met een heleboel vrouwen van verschillende landen,

en een van zijn vrouwen was Mexicaanse. Natuurlijk was Amerika bekend... maar het is keer op keer verzwegen. Misschien is het nu weer tijd om het dood te zwijgen.

Oké, Maneesha?

Ja Osho.